Lietas arhīva Nr. 1A-0205-17/3
ECLI:LV:RPPT:2017:0906.1A68020517.1.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā, 2017.gada 6.septembrī

Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesa
tiesnese I.Ramane
rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu /pers. A/ sūdzībā par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2017.gada 2.maija lēmumu Nr.816.

Aprakstošā daļa

2017.gada 27.martā plkst. 15:23, VP RRP KPP Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona (turpmāk – PPP CPB) jaunākais inspektors Everts Pudņiks noformēja /pers. A/ administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PG053292 par Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumu Nr.279 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 101.punkta prasību neievērošanu, proti, par to, ka viņš 2017.gada 27.martā, plkst.15:13, Rīgā, pa Dzērbenes ielu no Lielvārdes ielas puses Linezera ielas virzienā vadīja transportlīdzekli Mitsubishi Outlander, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, ar braukšanas ātrumu 47 km/h, ceļa zīmes Nr.533 „Dzīvojamā zona" darbības zonā, pie atļautā ātruma 20 km/h. Minimālais ātrums, aprēķinot pieļaujamo radara kļūdu – 44 km/h. Ātrums fiksēts ar radaru „Stalker Dual DSR" Nr.DD 006692, kas verificēts līdz 2017.gada 28.decembrim. Pārkāpums fiksēts videoierakstā un vadītājam piedāvāts to uzrādīt.

Atbildība par šo pārkāpumu paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 149.^{8} panta astotajā daļā – par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 km/h līdz 30 km/h ar vieglajiem automobiļiem, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar ceļa zīmi Nr.519 vai 555 „Apdzīvotas vietas sakums" vai ar ceļa zīmi Nr.533 „Dzīvojamā zona".

Par izdarīto pārkāpumu /pers. A/ saukts pie atbildības par Latvijas APK 149.^{8} panta astotajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu, piemērojot naudas sodu 80 (astoņdesmit) *euro* (turpmāk – sākotnējais lēmums).

Sākotnējais lēmums pārsūdzēts. 2017.gada 4.aprīlī lūdzot pārskatīt pieņemto lēmumu ievērojot atbildību mīkstinošus apstākļus: iesniedzējs atzīst savu vainu, vaļsirdīgi nožēlo izdarīto, pārkāpums izdarīts gaišajā diennakts laikā, skaidros laika apstākļos, uz sausa ceļa seguma, zemas satiksmes intensitātes apstākļos. Tāpat norādīts, ka transportlīdzeklī atradās iesniedzēja māte sliktā veselības stāvoklī, kuru iesniedzējs veda no veselības centru „Biķernieki". /pers. A/ izteicis lūgumu piemērot nosacītu daļēju atbrīvošanu no soda samaksas.

Savukārt 2017.gada 9.aprīļas lūgumā /pers. A/ lūdzis atcelt piemēroto sodu, norādot, ka maršrutā no veselības centra „Biķernieki" līdz Dzērbenes ielas namam Nr.27a, kur bija fiksēts pārkāpums, nav ceļa zīmes, kas informētu par dzīvojamās zonas sākumu. Iesniegumā iekopēta karte, kurā attēlots iesniedzēja braukšanas maršruts un vieta, kur iesniedzējs veica labo pagriezienu no Lielvārdes ielas un vieta, kur viņš iebrauca Bajāru un Aizpriežu ielu krustojumā. Norādīts, ka pēc Rīgas Pašvaldības policijas informācijas, šajā maršrutā ir atļauta transportlīdzekļu kustība, informācija ir pieprasīta 2017.gada 7.aprīlī.

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2017.gada 2.maija lēmumu Nr.816 (turpmāk – iestādes lēmums) sākotnējais lēmums lietā atstāts negrozīts.

Iestādes lēmumā konstatēti sākotnējā lēmuma pieņemšanas apstākļi, /pers. A/ iesniegto lūgumu saturs. Konstatēts, ka administratīvā pārkāpuma protokols satur ierakstu, ka persona atteicās parakstīt protokolu. Vadītājs rakstiskus paskaidrojumus nav sniedzis.

Pārbaudot pārsūdzēto sākotnējo lēmumu iestāde secinājusi, ka CSN 101.punkts nosaka, ka apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h, bet dzīvojamās zonās, daudzdzīvokļu namu pagalmos, degvielas uzpildes staciju un stāvvietu teritorijās 20 km/h.

Latvijas APK 149.^{8} panta astotās daļas sankcija par CSN 101.punkta prasību pārkāpumu, t.i., par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 km/h līdz 30 km/h, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar ceļa zīmi Nr.519 vai 555„Apdzīvotas vietas sākums" vai ar ceļa zīmi Nr.533 „Dzīvojamā zona", transportlīdzekļa vadītājam paredz uzlikt naudas sodu 80 *euro* apmērā.

Iestāde konstatējusi, ka lietā nepastāv strīds par to, ka 2017.gadja 27.martā plkst.15:13 /pers. A/ vadīja transportlīdzekli Mitsubishi Outlander, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, pa protokolā (sākotnējā lēmumā) norādīto maršrutu ar braukšana ātrumu 47 km/h, ko neapstrīd arī pats iesniedzējs.

Atzīts, ka ir noskaidrojams jautājums, vai iesniedzējs varēja pārliecināties, ka viņš atrodas dzīvojamā zonā un vai iesniegumā norādītie pārkāpuma izdarīšanas apstākļi var būt par pamatu pieņemtā lēmuma atcelšanai.

Ceļu satiksmes likuma 43.^{4} pants nosaka, ka noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu kontrolē Valsts policija ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm.

No Latvijas Nacionāla metroloģijas centra Elektrisko mērījumu laboratorijas izdotā un apstiprinātā verificēšanas sertifikāta Nr. E1020/16 izriet, ka radars „Stalker Dual DSR" Nr.DE006692 autotransporta līdzekļu ātrumu kontrolei atzīts par derīgu.

Lietas izskatīšanas laikā pārbaudīts /pers. A/ pārkāpuma videoieraksts. Tajā redzams, ka 2017.gada 27.martā plkst.15:12:55 tiek fiksēts braukšanas ātrums 47 km/h transportlīdzeklim, kuru jaunākais inspektors E.Pudņiks identificēja kā Mitsubishi Outlander, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/. Ātruma fiksēšanas brīdī dotais transportlīdzeklis ir tuvākais kustīgais objekts uz brauktuves.

Pārkāpuma fiksēšanas vietā jaunākais inspektors E.Pudņiks sastādījis dienesta ziņojumu, kurā norādīts, ka protokolā norādītajā laikā pildījis dienesta pienākumus kopā ar jaunāko inspektoru Artūru Ivulānu un atradās Dzērbenes ielā, kur veica transportlīdzekļu braukšanas ātruma kontroli ceļa zīmes Nr.533 darbības zonā plkst.15:13 fiksēts atļautā braukšanas ātruma pārkāpums transportlīdzeklim Mitsubishi Outlander, valstis reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, kuru vadīja /pers. A/ ar ātrumu 47 km/h, pie atļautā ātruma 20 km/h. Iepazīstinot vadītāju ar sastādītā protokola saturu, /pers. A/ tam nav piekritis, norādot, ka ceļa zīmes ir uzstādītas nepareizi un atteicies parakstīt protokolu. Tiesības un pienākumi vadītajam izskaidroti.

Iestādes lēmumā atzīst, ka fiksējot pārkāpumu un administratīvā protokola sastādīšanas laikā policijas darbinieks rīkojies savas kompetences

ietvaros. Apstākļi, kas dotu pamatu apšaubīt policijas darbinieka objektivitāti un iespējas fiksēt pārkāpumu, konstatēti netika. Bez tam nav konstatēti apstākļi, ka policijas darbinieks tieši vai netieši būtu ieinteresēts sastādīt iesniedzējam administratīvā pārkāpuma protokolu kaut kādu personīgu motīvu dēļ.

Norādīts, ka saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta ceturto daļu valsts pārvaldei, atsevišķai iestādei vai amatpersonai, tātad, šajā gadījumā arī policijas darbiniekam, īstenojot valsts pārvaldes funkcijas, nav savu interešu.

Atsaucoties uz Latvijas Republikas Administratīvā apgabaltiesas 2009.gada 15.decembra spriedumu (lieta Nr.A42499107), iestāde norāda, ja persona patiešām nav vainīga, tad tā ir ieinteresēta uzreiz tūlīt pēc pārkāpuma sniegt patieso lietas apstākļu izklāstu sīkā paskaidrojumā. Sniegt paskaidrojumus ir personas tiesības, ja viņa tās neizmanto, tad vēlāk vairs nevar atsaukties uz saviem pirmajiem paskaidrojumiem. Vislielākā ticamība ir dodama tieši pirmajiem paskaidrojumiem, kamēr personai vēl nav bijis laika izdomāt sev izdevīgāku versiju.

2017.gada 20.aprīlī reģistrētajā iesniegumā /pers. A/ norāda, ka atzīst pārkāpumu, vaļsirdīgi nožēlo izdarīto un lūdz piemērot nosacītu daļēju atbrīvošanu no soda samaksas, savukārt 2017.gada 18.aprīlī VP RRP KPP reģistrētajā iesniegumā /pers. A/ pārkāpumu neatzīst un norāda, ka viņa braukšanas maršrutā nebija ceļa zīmes Nr.533. Izvērtējot abus /pers. A/ iesniegumus, VP RRP KPP konstatē tajās pretrunas, līdz ar ko kritiski vērtē 2017.gada 18.aprīlī VP RRP KPP reģistrētajā iesniegumā norādīto transportlīdzekļa braukšanas maršrutu, uzskatot to par mēģinājumu izvairīties no administratīvās atbildības par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu.

Pamatojoties uz Latvijas APK 243., 243.[1] pantu iestāde konstatējusi, ka lietā ir šādi pierādījumi: administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PG053292, pārkāpuma videoieraksts, atkārtotās verificēšanas sertifikāts Nr.E1020V169, jaunākā inspektora E.Pudņika dienesta ziņojums un /pers. A/ iesniegumi.

Izvērtējot administratīvajā lietā savāktos materiālus, iestādes lēmumā atzīts par pierādītu, ka iesniedzējs 2017.gada 27.martā ir izdarījis CSN 101.punkta prasību pārkāpumu. Administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PG053292 viņam noformēts likumīgi un sods piemērots pamatoti.

Latvijas APK 149.[8] panta astotās daļas sankcija, par CSN 101.punkta prasību neizpildīšanu, transportlīdzekļa vadītājam paredz piemērot naudas sodu 80 *euro* apmērā. Tā kā likumdevējs ir pieņēmis imperatīvu likuma noteikumu, iestādei vairs nav iespējas lemt par konkrētajām piemērotākajām tiesiskajām sekām. Tātad šī norma paredz iestādes rīcības ierobežojumu, t.i., likumdevējs jau ir paredzējis samērīguma un lietderības apsvērumu nosakot, ka ir piemērojams naudas sods 80 *euro* apmērā. Līdz ar to nav iespējams grozīt /pers. A/ piemēroto sodu, ņemot vērā atbildību mīkstinošus vai pastiprinošus apstākļus.

Pamatojoties uz norādīto ar iestādes lēmumu sākotnējais lēmums atstāts negrozīts un /pers. A/ sūdzība noraidīta.

/pers. A/ (turpmāk – sūdzības iesniedzējs) iestādes lēmumu pārsūdzējis, lūdzot atcelt piemēroto sodu vai gadījumā, ja sods netiek atcelts, nosacīti daļēji atbrīvot no naudas soda samaksas.

Sūdzībā norādīts, ka pretēji iestādes lēmumā norādītajam, /pers. A/ pēc protokola sastādīšanas tiesības un pienākumi netika izskaidroti. Uz to arī norāda vadītāja paraksta neesamība protokolā.

Norāda, ka iestādes lēmumā pareizi norādīts ka 2017.gada 27.martā /pers. A/ pārvietojās ar transportlīdzekli Mitsubishi Outlander, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/ /, no veselības centra „Biķernieki" pa Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldē ar Nr. G/4096 reģistrētajā iesniegumā norādīto maršrutu un automašīnā atradās viņa māte sliktā veselības stāvoklī. Pārkāpuma fiksēšanas brīdī jaunākais inspektors Everts Pudņiks norādīja uz ceļazīmi „Dzīvojamās zonas beigas", tādējādi liekot saprast, ka /pers. A/ nonācis dzīvojamajā zonā CSN izpratnē. Pārvietojoties pa minēto maršrutu sūdzības iesniedzējs nav redzējis ceļazīmi „Dzīvojamās zonas sākums".

Neskatoties uz to, veids kā tūlītēji /pers. A/ izteica inspektoram savas šaubas bija, ka „*ceļa zīmes ir uzstādītas nepareizi*". Ar to saprotot „*kā gan var būt dzīvojamās zonas beigas, ja nav bijis dzīvojamās zonas sākums?*".

Tā kā tiesības un pienākumi viņam netika izskaidroti, tad protokola atbilstošajā ailītē nav parakstījies. Pretējā gadījumā būtu apzināti sniedzis nepatiesu informāciju. Inspektors protokolā nebija norādījis vainu mīkstinošos apstākļus un neizskatīja iespēju piemērot Latvijas APK 276.[1] pantu, tāpēc /pers. A/ protokolu neparakstīja.

Pēc kāda laika /pers. A/ pārbaudījis ceļa zīmes „Dzīvojamās zonas sākums" esamību iepriekš minētajā maršrutā un noskaidrojis, ka šādas ceļazīmes tur nav. Tādēļ 2017.gada 18.aprīlī iesniedza lūgumu atcelt nepamatoti piemēroto sodu.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka Iesniegumā Nr.G/4096 ir ar attēliem viennozīmīgi norādīts, ka nevarēja pārliecināties, ka viņš atrodas dzīvojamā zonā, bet iestādes lēmumā tas nav ņemts vērā.

Tāpat norāda, ka atsauce uz Latvijas Republikas administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 15.decembra spriedumu lietā Nr.A42499107 ir nepamatota, jo konkrētajā gadījumā persona protokola sastādīšanas brīdī iepriekš minēto iemeslu pēc nebija pārliecināta vai tā patiešām nav vainīga, jo nebija pārliecināta par ceļazīmes „Dzīvojamās zonas sākums" neesamību konkrētajā maršrutā. Tāpēc šis precedents konkrētajā gadījumā nebūtu pielietojams. Šis spriedums ir piemērojams tikai gadījumā, ja uzreiz tūlīt pēc pārkāpuma personai nav darāms nekas svarīgāks, konkrētajā gadījumā nogādāt mājās māti, kas bija sliktā veselības stāvoklī, nevis veltīt laiku Ceļu policijas protokola-lēmuma rakstiskai precizēšanai.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka ir sniedzis paskaidrojumus un turpina tos sniegt, tāpēc drīkst atsaukties uz saviem paskaidrojumiem. Turklāt pirmais viņa paskaidrojums bijis, ka ceļa zīmes ir uzstādītas nepareizi.

Uzticoties Latvijas tiesiskajai kārtībai nolēmis lūgt piemērot Latvijas APK 276.[1] pantu. Lūgumu iesniedzis nepārbaudot zīmes esamību dabā. Tomēr, tā kā nav pamatošas šaubas, ka attiecīgajā vietā nav uzstādīta zīme „Dzīvojamās zonas sākums" un bijusi vēlme pašam iziet bezjēdzīgo pārsūdzības procesu, veltījis laiku un līdzekļus, lai pārbaudītu ceļa zīmes esamību. Noskaidrojis, ka šādas zīmes tur nav. Lēmumā šis fakts netiek apstrīdēts. Tāpēc nekavējoties iesniedzis lūgumu atcelt nepamatoti piemēroto sodu.

Pretēji iestādes lēmumā norādītajam, ka iesniedzējam bija iespēja pārliecināties par to, ka viņš atrodas dzīvojamā zonā, norāda, ka lūgumā, kas reģistrēts ar Nr.G/4096, pievienotajos fotoattēlos nepārprotami redzams, ka iesniedzējs nevarēja pārliecināties, ka atrodas dzīvojamā zonā. Iestādes lēmumā tas nav ņemts vērā.

Sūdzības iesniedzējs savā sūdzībā norāda, ka ir atzinis to, ka atradies dzīvojamā zonā, par kuras beigām norādīja zīme „Dzīvojamās zonas beigas" un pārvietojās ar ātrumu 47 km/h, bet nav bijis pārliecināts par ceļa zīmes „Dzīvojamās zonas sākums" esamību.

Pamatojoties uz iepriekš noradīto sūdzības iesniedzējs uzskata, ka var secināt, ka pilnībā ir ignorēts fakts, ka braucot pa viņa norādīto maršrutu nevarēja pārliecināties par zīmes „Dzīvojamās zonas sākums" neesamību, patvaļīgi bez pierādījumiem apstrīdēts norādītais maršruts, ignorēts lūgums piemērot Latvijas APK 276.[1] pantu.

Latvijas APK 289.[6] panta pirmā daļa noteic, ka rajona (pilsētas) tiesas administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā. Ievērojot, ka sūdzības iesniedzējs un iestāde nav lūguši lietu izskatīt mutvārdu procesā, tiesa lietu skata rakstveida procesā

Motīvu daļa

Pārbaudot lietas materiālos esošos rakstveida pierādījumus, izvērtējot sūdzības pamatojumu, pārsūdzētā iestādes lēmuma motivāciju, tiesa atzīst, ka Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2017.gada 2.maija lēmumu Nr.816 ir pamatots un atstājams negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība nav pamatota un ir noraidāma.

Latvijas APK 289.^{6} panta septītajā daļā noteikts, ka tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, tajā skaitā izlemj, vai ir noticis administratīvais pārkāpums; vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā; vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu; vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību; kāds administratīvais sods piemērojams personai.

Tādējādi izskatot sūdzību par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, tiesa pārbauda pārsūdzētā lēmuma likumību un pamatotību. Līdz ar to tiesa vērtē, vai pārsūdzētais lēmums atbilst tiesību normām un ir pamatots ar pārbaudītiem un pierādītiem faktiskajiem apstākļiem, respektīvi, vai sūdzības iesniedzējs ir pamatoti atzīts par vainīgu konkrētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un piemērots atbilstošs administratīvais sods.

Lietā nepastāv strīds, ka 2017.gada 27.martā, plkst.15:13, Rīgā, /pers. A/ vadīja transportlīdzekli Mitsubishi Outlander, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, pa Dzērbenes ielu no Lielvārdes ielas puses Linezera ielas virzienā ar braukšanas ātrumu 47 km/h. Sūdzības iesniedzējs apstrīd, vai viņam bija zināms par ceļa zīmes Nr.533 „Dzīvojamā zona" darbības zonas sākumu.

Tiesa, pārbaudot pārsūdzētā iestādes lēmuma motivāciju, atzīst, ka tā ir pareiza un pilnībā pietiekama, ievērojot sūdzībā, kas iesniegta iestādei, ietvertos argumentus. Iestāde, izvērtējot konkrētās lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, pamatoti atzinusi, ka /pers. A/ izdarījis administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts 149.^{8} panta astotajā daļā un sodīts ar naudas sodu 80 (astoņdesmit) *euro*.

Par izdarīto pārkāpumu piemērots normas sankcijā paredzētais sods. Veicot administratīvā pārkāpuma lietvedību ir ievērotas sūdzības iesniedzēja procesuālās prasības.

Lai gan sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka viņam nav izskaidrotas viņa procesuālās tiesības, šis apgalvojums nav apstiprināts ar objektīvi pārbaudāmiem pierādījumiem. Tiesai nav pamata apšaubīt, ka policijas amatpersona veicot dienesta pienākumus ir rīkojusies atbilstoši likuma prasībām. Tādējādi nav ziņu, kas dotu pamatu atzīt, ka ir noticis sūdzības iesniedzēja tiesību aizskārums viņam neizskaidrojot Latvijas APK 260.pantā paredzētās pie administratīvās atbildības saucamās personas tiesības.

Tiesa atzīst, ka iestāde ir pilnīgi un objektīvi veikusi lietas apstākļu pārbaudi. Lietā iegūtās ziņas par faktiem apstiprina administratīvā pārkāpuma sastāva esamību /pers. A/ darbībās. Iestāde ir vērtējusi pārkāpuma faktiskā sastāva atbilstību Latvijas APK 149.^{8} panta astotās daļas dispozīcijai, t.i., lietā ar pierādīšanas līdzekļiem ir apstiprināts fakts, ka sūdzības iesniedzēja vadītais transportlīdzeklis Mitsubishi Outlander, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, pārkāpuma konstatēšanas brīdī ceļa zīmes Nr.533 „Dzīvojamā zona" darbības zonā, pie atļautā ātruma 20 km/h, pārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu par 24 km/h.

Lai gan sūdzības iesniedzējs neapstrīd faktiskos apstākļus, tomēr lēmumu uzskata par nepamatotu, jo viņam nav bijis zināms, ka administratīvā pārkāpuma vieta atrodas „dzīvojamā zonā", tāpēc ka neesot redzējis zīmi „Dzīvojamās zonas sākums", kā arī vēlāk pārbaudot maršrutu, pa kuru braucis 2017.gada 27.martā, šādu zīmi nav atradis.

Novērtējot lietā esošos pierādījumus tiesa nav guvusi apstiprinājumu sūdzības iesniedzēja apgalvojumam, ka viņa 2017.gada 9.aprīļa lēmumam par piemērotā soda atcelšanu pievienotie fotoattēli pierāda, ka viņa faktiskā brauciena maršrutā nav bijusi uzstādīta ceļa zīme „Dzīvojamās zonas sākums". Attiecīgie fotoattēli nesatur ziņas par laiku un apstākļiem, kādos tie izgatavoti. Turklāt šie attēli paši par sevi nepierāda faktu, ka pārkāpums konstatēšanas vieta nav atradusies dzīvojamās zonas teritorijā.

Saskaņā ar Latvijas APK 243.panta ceturto daļu, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildus procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona. No norādītās normas secināms, ka administratīvā pārkāpuma protokolā ietvertās ziņas par konkrētiem faktiem ir atzīstamas par pierādījumiem, ja vien lietā nav iegūti citi pierādījumi, kas liecina par pretējo. Izskatāmajā gadījumā tiesa nekonstatē, ka lietā būtu iegūtas ziņas par tādiem faktiem, kas ļautu apšaubīt protokolā norādītās ziņas par to, ka sūdzības iesniedzējs 2017.gada 27.martā plkst.15:13, vadīja transportlīdzekli Mitsubishi Outlander, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, Rīgā, pa Dzērbenes ielu no Lielvārdes ielas puses Linezera ielas virzienā ceļa zīmes Nr.533 „Dzīvojamā zona" darbības zonā.

Tiesa atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums personas saukšanai pie administratīvās atbildības, kā arī noteiktā soda piemērošanai ir pareizs un pilnībā pietiekams un pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Iestāde ir vispusīgi un pilnīgi izvērtējusi lietas faktiskos un tiesisks apstākļus, novērtējusi esošos pierādījumus un normatīvo regulējumu, sniedzot argumentētu pamatojumu izdarītajiem secinājumiem. Tādējādi atbilstoši Latvijas APK 289.^{13} panta trešajā daļā noteiktajam, tiesai nav pamata atkārtot pārsūdzētajā lēmumā izklāstītos argumentus. Tā kā tiesa, izskatot lietu, ir nonākusi pie tiem pašiem secinājumiem, kurus jau iepriekš izdarījusi iestāde, tiesai nav atkārtoti šie argumenti nav jānorāda.

Vienlaicīgi tiesa uzskata par nepieciešamu papildus izvērtēt apstākļus, ko sūdzības iesniedzējs norādījis kā argumentus iestādes lēmuma nepamatotībai un kas nav bijuši izvirzīti sūdzībā par sākotnējo lēmumu.

Attiecībā par sūdzībā norādīto argumentu, ka iestādes lēmumā izdarīta nepamatota atsauce uz Administratīvā apgabaltiesas 2009.gada 15.decembra spriedumu lieta Nr.A42499107, tiesa atzīst, ka tas nav pamatots.

Pārbaudot lietas materiālus tiesa konstatēja, ka administratīvā pārkāpuma konstatēšanas vietā un laikā sūdzības iesniedzējs rakstveida paskaidrojumu nesniedza. No policijas darbinieka dienesta ziņojuma izriet, ka persona norādījusi vien to, ka zīmes nav nepareizi uzstādītas. Lietā nav ziņu par to, ka persona būtu informējusi policijas darbinieku, ka kustības maršrutā attiecīgās zīmes nav bijušas uzstādītas.

Vērtējot sūdzības iesniedzēja argumentu, ka viņa vēlāk sniegtie paskaidrojumi ir bijuši secīgi un savstarpēji pamatoti, tiesa konstatē, ka 2017.gada 4.aprīļa lūgumā par soda atcelšanu persona ir atzinusi savu vainu un tikai 2017.gada 9.aprīļa lūgumā norādījusi, ka kustības maršrutā zīme „Dzīvojamā zona" nav uzstādīta. Administratīvā pārkāpuma protokols sastādīts 2017.gada 27.martā. Tātad personai jau līdz 2017.gada 4.aprīlim bija pietiekams laiks iegūt pārliecību par ceļa zīmes esamību vai neesamību. Tāpēc nav pamata uzskatīt, ka sūdzības iesniedzējs 2017.gada 9.aprīļa lūgumā nav mainījis savu sākotnējo attieksmi. Ievērojot konstatēto tiesa atzīst, ka iestādes lēmumā pamatoti norādīts, ka /pers. A/ iesniegumos konstatējamas pretrunas, kas vērtējamas kā mēģinājums izvairīties no administratīvās atbildības.

Attiecībā par sūdzībā norādīto apstākli, ka iestādes lēmumā nav vērtēta Latvijas APK 276.^{1} pantā noteiktā iespēja nosacīti daļēji atbrīvot sūdzības iesniedzzēju no naudas soda samaksas, tiesa norāda, ka no Latvijas APK 276.^{1} panta jēgas izriet, ka šīs tiesību normas piemērošana ir amatpersonas izvēle, ja atzīst to par nepieciešanu, bet nav pienākums, kas būtu obligāti jārealizē. Savukārt personas piedāvājumu slēgt vienošanos var uzskatīt par personas lūgumu izvērtēt iespēju slēgt vienošanos, bet šādam lūgumam nav saistošu tiesisku seku. Turklāt kā tas izriet no iestādē iesniegtā 2017.gada 9.aprīļa lūguma sūdzības iesniedzējs neatzīst pārkāpuma esamību savās darbībās. Tādējādi nepastāv Latvijas APK 276.^{1} panta otrās daļas 1.punktā noteiktais priekšnosacījums normas piemērošanai, jo persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, nav pilnīgi atzinusi savu vainu un piekrīt lēmumam par naudas soda uzlikšanu. Pastāvot šādiem apstākļiem, par nenotikušu vienošanos personai, kas saukta pie administratīvās atbildības, nav tiesību sūdzēties.

Pārējos sūdzībā ietvertos argumentus tiesa nevērtē, ievērojot Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņas, proti, kā vairākkārt atzinusi Eiropas Cilvēktiesību

tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu *(sk., piemēram, 61.punktu 1994.gada 19.aprīļa spriedumā „ Van de Hurk v The Netherlands" (iesnieguma Nr. 16034/90))*. Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa *(sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmumu lietā 10153/82 Austria)*.

Pamatojoties uz iepriekš norādīto tiesa atzīst, ka lietā ir savākti un vērtēti pietiekami un attiecināmi pierādījumi, kas apstiprina pārkāpuma izdarīšanas faktu, tāpēc sūdzības iesniedzēja darbībās pamatoti konstatēts Latvijas APK 149.[8] panta astotajā daļā paredzētais administratīvais pārkāpums.

Tiesa nav konstatējusi apstākļus, kas dotu pamatu sūdzības iesniedzēju atbrīvot no administratīvās atbildības, atzīstot izdarīto administratīvo pārkāpumu par maznozīmīgu Latvijas APK 21.panta izpratnē. Tāpēc tiesa pievienojas iestādes secinājumiem, ka /pers. A/ piemērojams normas sankcijā paredzētais sods, jo pastāvot konkrētajā lietā esošiem apstākļiem soda nepiemērošana būtu pretrunā ar Latvijas APK 22.pantu, kas nosaka, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cieņšanas garā, kā arī lai tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Par Latvijas APK 149.[8] panta astotajā daļā norādītā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu likumdevējs paredzējis tikai vienu soda veidu – naudas sodu 80 *euro* apmērā. Tādējādi tiesa atzīst, ka sūdzības iesniedzējam piemērotais sods par administratīvā pārkāpuma izdarīšanu piemērots atbilstoši normas sankcijai.

Likumdevējs nav tieši noteicis, ka gadījumā, kad par administratīvo pārkāpumu paredzēts konkretizēts sods konstantas naudas summas veidā, institūcija vai amatpersona, kura ir tiesīga uzlikt administratīvo sodu, būtu atbrīvota no Latvijas APK 32.panta otrajā daļā noteiktā pienākuma izvērtēt izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Tomēr gadījumā, ja likumdevējs ir pieņēmis imperatīvu normu, saskaņā ar kuru ir izdodams obligātais administratīvais akts, tad likumdevējs jau sākotnēji ir izvērtējis sabiedrības un atsevišķas personas tiesiskās intereses, kā rezultātā pieņemta norma, kas noteic, ka, pastāvot konkrētiem faktiskajiem apstākļiem, izdodams obligātais administratīvais akts, kas nav saistīts ar īpašu tā izdošanas vai satura lietderības apsvērumu izvērtēšanu.

Tādējādi secināms, ka izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, iestāde ir ievērojusi Latvijas APK 32.panta pirmās daļas prasības, kas noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Pamatojoties uz iepriekš norādīto, tiesa atzīst, ka /pers. A/ ir pamatoti saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.[8] panta astoto daļu un sodīts atbilstoši šajā normā noteiktajai sankcijai, līdz ar to nav konstatējams piemērotā soda apmēra prettiesiskums. Tiesa nav arī konstatējusi apstākļus, kas var kalpot par pamatu administratīvā soda atcelšanai un administratīvā pārkāpuma tiesvedības izbeigšanai. Līdz ar to iestādes lēmums ir atstājams negrozīts, bet sūdzība noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Vadoties no Latvijas APK 289.[12] panta otrās daļas 1.punktu, tiesa

n o s p r i e d a:

atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2017.gada 2.maija lēmumu Nr.816, bet /pers. A/, sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijā 10 darba dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā.

Pilns spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā no 2017.gada 6.septembra.

Tiesnese I.Ramane